

## Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 06, 2014

Nummer 6, 2014

*Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.*

### INHOUDSOPGAVE

#### Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:542](#) 27-02-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:486](#) 26-02-2014

#### Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2014:1077](#) 03-03-2014

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2013:8315](#) 22-11-2013

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2013:8310](#) 20-02-2013

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBALM:2012:1217](#) 29-08-2012

#### Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 18-02-2014

A.L./Polen

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

## RECHTSPRAAK

### ***Geslachtsnaam niet verbeterd in geboorteakte van staatloze minderjarige.***

De officier van justitie verzoekt namens de ambtenaar van de burgerlijke stand (ABS) om verbetering van de geboorteakte van een minderjarige, in die zin dat die akte in overeenstemming wordt gebracht met de gegevens zoals in de door de ouders onder ede afgelegde verklaring bedoeld. Volgens de ABS moet bij het opmaken van de geboorteakte worden uitgegaan van de vermoedelijke nationaliteit van de minderjarige. De ouders zijn in de voormalige Sovjetunie geboren, zodat het voor de hand ligt dat zij de Russische nationaliteit hebben en de minderjarige deze nationaliteit bij geboorte ook krijgt. Volgens het Russische naamrecht krijgen de meisjes de geslachtsnaam van hun vader, doch met de vrouwelijke uitgang '-a' daaraan toegevoegd.

De rechtbank concludeert dat de oudergegevens in de geboorteakte inderdaad onjuist zijn vermeld en wijst het verzoek tot verbetering daarvan in zoverre toe. Het verzoek tot wijziging van de geslachtsnaam van de minderjarige wordt daarentegen afgewezen. De rechtbank overweegt daartoe dat de geslachtsnaam en de voornamen van een vreemdeling worden bepaald door het recht van de staat waarvan hij de nationaliteit heeft (artikel 10:19 lid 1 BW). Van de ouders en de minderjarige is evenwel geen nationaliteit opgenomen in de gemeentelijke basisadministratie, omdat hun nationaliteit niet kan worden ontleend aan een brondocument, zoals bedoeld in artikel 43 Wet GBA. In een dergelijke situatie moet aanknoping worden gezocht bij het recht van de staat waar die persoon zijn gewone verblijfplaats heeft (artikel 10:16 BW). Het standpunt van de ABS, dat aanknoping moet worden gezocht bij de vermoedelijke nationaliteit van de minderjarige, vindt naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen steun in de wet. Nu uit de gemeentelijke basisadministratie blijkt dat de minderjarige zijn gewone verblijfplaats in Nederland heeft, moet de geslachtsnaam van de minderjarige worden vastgesteld aan de hand van het Nederlandse recht.

Naar Nederlands recht hebben volgende kinderen van dezelfde ouders, dezelfde geslachtsnaam als het eerste kind van die ouders (artikel 1:5 lid 8 BW). Uit het huwelijk van de ouders zijn in totaal drie kinderen geboren. De oudste twee kinderen voeren de geslachtsnaam

van de vader. Het vorenstaande brengt met zich dat de door de ABS voorgestane  
geslachtsnaamkeuze niet mogelijk is.

---

**Instantie:** Rechtbank Overijssel

**Datum uitspraak:** 03-03-2014

**ECLI:** ECLI:NL:RBOVE:2014:1077

**Zaaknummer:** C/08/142520 / FA RK 13-1576

**Wetsartikelen:** 10:16 BW, 10:19 lid 1 BW en 1:5 lid 8 BW

## RECHTSPRAAK

### ***Man volledig draagplichtig voor huwelijkse schulden door toepassing Iraans recht. Bruidsgave niet vergelijkbaar met onderhoudsplicht of huwelijksvermogensrechtelijke aanspraak.***

De rechtbank bepaalde in het kader van de echtscheidingsprocedure tussen partijen dat partijen ieder voor de helft draagplichtig zijn voor een groot aantal schulden. De vrouw kan zich niet verenigen met de beschikking van de rechtbank en komt daartegen in hoger beroep. Daarnaast verzoekt de vrouw de man te veroordelen tot het voldoen van een bedrag van € 76.000 ter voldoening van de bruidsgave van 200 Bahar-e-Azadi gouden munten.

Partijen verschillen onder meer over het op hun huwelijksvermogensregime toepasselijke recht. De vrouw stelt dat het Iraanse recht van toepassing is, maar volgens de man was het Iraanse recht van toepassing, maar is toen de vrouw zich bij de man in Nederland voegde op 6 maart 2005 sinds die datum het Nederlands recht van toepassing op het huwelijksvermogensregime van partijen.

Het hof stelt voorop dat partijen ten aanzien van hun huwelijksgoederenregime geen rechtskeuze hebben gedaan. Evenmin hadden partijen gedurende de eerste zes maanden van hun huwelijk een huwelijksdomicilie. Artikel 4 lid 2 sub 3 van het Haags Huwelijksvermogensverdrag 1978, dat volgens het hof van toepassing is, bepaalt dat het huwelijksgoederenregime van partijen in dat geval wordt beheerst door het recht van de staat van de gemeenschappelijke nationaliteit van partijen ten tijde van de huwelijksluiting, zijnde het Iraanse recht. De voorwaarden van artikel 7 van het Haagse Huwelijksvermogensverdrag 1978 zijn volgens het hof niet vervuld, omdat partijen in het kader van de huwelijksvoltrekking een Iraans huwelijkscontract hebben gesloten, waarin huwelijkse voorwaarden zijn opgenomen (vgl. artikel 7 lid 2 Haagse Huwelijksvermogensverdrag 1978). Dit betekent dat er geen automatische wijziging van het huwelijksvermogensregime intreedt.

Het Iraanse huwelijksvermogensrecht kent slechts de uitsluiting van iedere goederengemeenschap. Daaruit volgt volgens het hof dat hetgeen de echtgenoten ten tijde van het aangaan van het huwelijk bezaten en hetgeen zij tijdens het huwelijk hebben verworven, in beginsel privé-eigendom is en blijft. Aangezien de man in hoger beroep niet heeft betwist

dat de door de vrouw genoemde schulden op zijn naam staan, is de man volgens het hof volledig draagplichtig voor deze schulden. In zoverre wijst het hof de vordering van de vrouw toe.

Het hof overweegt voorts dat partijen in hun huwelijkscontract zijn overeengekomen dat de vrouw – als bruidsgave – recht heeft op 200 Bahar-e-Azadi gouden munten, die te allen tijde door haar zijn op te eisen. De vraag naar het bestaan van een aanspraak op de bruidsgave moet worden beoordeeld naar het recht waarnaar die aanspraak tot stand is gekomen, waarbij zo veel mogelijk dient te worden aangesloten bij de bedoeling van partijen. Partijen zijn in Iran gehuwd, zodat het bestaan van de bruidsgave moet worden beoordeeld naar Iraans recht. Het hof overweegt dat de bruidsgave naar Iraans recht een geheel eigen karakter draagt, dat niet te vergelijken valt met een uitkering tot levensonderhoud, of een huwelijksvermogensrechtelijke aanspraak. De vrouw was vanaf het moment van huwelijksluiting rechthebbende op en eigenares van de bruidsgave. De vordering van de vrouw, strekkende tot betaling van de tussen partijen overeengekomen bruidsgave, is derhalve voor toewijzing vatbaar.

---

**Instantie:** Gerechtshof Den Haag

**Datum uitspraak:** 26-02-2014

**ECLI:** ECLI:NL:GHDHA:2014:486

**Zaaknummer:** 200.130.268/01 en 200.130.270/01

**Wetsartikelen:** 4 lid 2 sub 3 Haags Huwelijksvermogensverdrag 1978 en 7 Haags Huwelijksvermogensverdrag 1978

## RECHTSPRAAK

### ***Ambtshalve benoeming bijzondere curator bij omgang.***

De gezinsvoogdij-instelling verzoekt om wijziging van de bestaande omgangsregeling tussen de vader en de onder toezicht gestelde minderjarige. De minderjarige, jonger dan twaalf jaar, heeft bovendien de wens om door de kinderrechter te worden gehoord.

Gelet op de erg jonge leeftijd van de minderjarige, acht de kinderrechter het niet in het belang van de minderjarige om hem door de kinderrechter te laten horen. De kinderrechter kan wel amtsshalve een bijzondere curator benoemen. In dat kader overweegt de kinderrechter dat het belang van de minderjarige de eerste overweging vormt, echter dat de benoeming van een bijzondere curator niet enkel kan geschieden met het doel de belangen van de minderjarige te beschermen. De kinderrechter komt in dat kader een grote mate van beoordelingsvrijheid toe (vgl. HR 23 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BY3968). De kinderrechter overweegt dat met de herziening van artikel 1:250 BW is beoogd de benoeming van een bijzondere curator in scheidings- en omgangszaken te bevorderen. Een bijzondere curator kan een bemiddelende rol vervullen en de stem van het kind naar voren brengen. In dat kader verwijst de kinderrechter tevens naar het op 5 juli 2012 gepubliceerde adviesrapport van de kinderombudsman 'over de waarborging van de stem en de belangen van kinderen in de praktijk', waaruit valt af te leiden dat de rechtsbescherming van minderjarigen in veel gevallen nog steeds versterking behoeft en dat het inschakelen van een bijzondere curator daaraan kan bijdragen.

Aangezien de minderjarige en de vader een zeer uiteenlopende opvatting hebben over de frequentie en duur van de omgang, acht de kinderrechter het in het belang van de minderjarige dat een onafhankelijke persoon zijn belangen vertegenwoordigt. De kinderrechter benoemt daarom amtsshalve een bijzondere curator.

---

**Instantie:** Rechtbank Noord-Nederland

**Datum uitspraak:** 22-11-2013

**ECLI:** ECLI:NL:RBNNE:2013:8315

**Zaaknummer:** 113996 - FA RK 11-1265

**Wetsartikelen:** 1:250 BW

## RECHTSPRAAK

### ***Verzoek tot machtiging uithuisplaatsing van het ongeboren kind wordt afgewezen.***

De Raad voor de Kinderbescherming (hierna: de Raad) heeft de kinderrechter verzocht een machtiging uithuisplaatsing van het nog ongeboren kind af te geven. De ondertoezichtstelling is reeds uitgesproken ingaande 20 februari 2013 tot 20 februari 2014. De Raad heeft aangevoerd dat er grote zorgen zijn over de opvoedingsomgeving waarin het kind na de geboorte terecht zal komen. De ouders hebben weliswaar recent hulp ingeschakeld, wat positief is, maar de door de Raad gesignaleerde problematiek blijft volgens de Raad aan de orde. De Raad heeft onvoldoende vertrouwen dat met de inzet van de intensieve hulpverlening de veiligheid van het kindje gewaarborgd wordt. Volgens de Raad is er op dit moment te weinig zicht op de opvoedingssituatie en de opvoedvaardigheden van de ouders. Moeder kan zich niet verenigen met de uithuisplaatsing en vader zegt de zorgen omtrent zijn veroordelingen te begrijpen, maar geeft aan veranderd te zijn. Volgens hem staan er onjuistheden in het rapport van de Raad. Namens de ouders wordt aangevoerd dat de ondertoezichtstelling, in combinatie met de begeleiding van de maatschappelijke ondersteuning, voldoende is. De kinderrechter is van oordeel dat onvoldoende is gebleken dat de uithuisplaatsing vanaf de geboorte noodzakelijk is in het belang van de verzorging en opvoeding van de minderjarige. De kinderrechter begrijpt de zorgen van de Raad. Er zijn de laatste tijd echter ook positieve ontwikkelingen geweest: de ouders hebben hulp van de gezinsvoogd en hebben ook zelf hulp ingeschakeld. Indien nodig kunnen de hulpverleners ingrijpen. De door de Raad gestelde feiten leggen vooral de nadruk op het belaste verleden van de ouders en leiden naar het oordeel van de kinderrechter niet tot de conclusie dat de bedreiging in de verzorging en opvoeding van de minderjarige zo groot is dat een verstreckende maatregel als uithuisplaatsing noodzakelijk is. De kinderrechter wijst het verzoek af.

**Instantie:** Rechtbank Noord-Nederland

**Datum uitspraak:** 20-02-2013

**ECLI:** ECLI:NL:RBNNE:2013:8310

**Zaaknummer:** C-17-125152

**Wetsartikelen:** 1:261 BW

## RECHTSPRAAK

### ***Erkenning van Turks echtscheidingsvonnis. Alleen de ontbinding van het huwelijk wordt erkend, maar niet de nevenvoorzieningen.***

Bij vonnis van de Turkse rechtbank is op 9 augustus 2011 de echtscheiding uitgesproken. Hierbij is het ouderlijk gezag toegekend aan de vader en is tussen de moeder en het minderjarige kind een omgangsregeling vastgesteld. Dit vonnis is op 28 november 2011 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. De man verzoekt de rechtbank thans om de bij kort geding vastgestelde bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarige op nihil te stellen. Tevens verzoekt hij afgifte van de minderjarige, dan wel te bepalen dat in geval van gezamenlijk gezag de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij de man zal zijn en meer subsidiair dat er een zorg- en contactregeling wordt vastgesteld. De vrouw stelt dat het echtscheidingsconvenant dat door de vrouw in het kader van de Turkse echtscheidingsprocedure is ondertekend, moet worden vernietigd op basis van artikel 3:44 BW jo artikel 3:51 BW. Zij verzoekt tevens het eenhoofdig gezag aan de vrouw toe te kennen. De man beroept zich op het door de Turkse rechter gegeven vonnis. Voor de vraag of dit vonnis voor erkenning in aanmerking komt verwijst de rechtbank naar het CIEC-verdrag van 8 september 1967, *Trb.* 1979, 130. Uit artikel 13 van dit verdrag blijkt dat het partijen vrijstaat om gunstigere nationale erkenningregels te formuleren en toe te passen. Volstaan kan daarom worden met de in artikel 10:57 BW en artikel 10:58 BW neergelegde erkenningregels, nu deze soepeler zijn dan in het verdrag. Op grond van artikel 10:57 BW kan het Turkse vonnis worden erkend, nu gesteld noch gebleken is dat hierbij geen sprake zou zijn van een behoorlijke rechtspleging, en dat aan de Turkse rechter rechtsmacht toekwam nu partijen de Turkse nationaliteit hadden. Uit voornoemd verdrag en artikel 10:57 BW blijkt echter dat het bepaalde in artikel 10:57 BW alleen betrekking heeft op de ontbinding van het huwelijk en niet op de bij het vonnis getroffen nevenvoorzieningen. In dit geval is, mede gelet op artikel 10:113 BW het Haags Kinderbeschermingsverdrag 1961 van toepassing. Zowel Nederland als Turkije hebben dit verdrag geratificeerd. Op grond van dit verdrag worden gezagsmaatregelen, genomen door bevoegde autoriteiten, volgens dit verdrag erkend. Op basis van artikel 1 tot en met 4 van dit verdrag dient beoordeeld te worden of de Turkse rechter bevoegd was een gezagsmaatregel te nemen. Artikel 1 van het verdrag bepaalt dat de rechter van de staat waar een minderjarige zijn gewone verblijf heeft, bevoegd is een dergelijke maatregel te nemen. Aangezien de

verblijfplaats van de minderjarige in Nederland was ten tijde van de gezagsbeslissing, was de Turkse rechter naar het oordeel van de rechtbank niet bevoegd. Artikel 3 van het verdrag bepaalt dat een gezagsverhouding die van rechtswege voortvloeit uit de interne wet van de staat waarvan de minderjarige onderdaan is, in alle verdragsstaten wordt erkend. De minderjarige heeft zowel de Turkse als Nederlandse nationaliteit. Uit het Turkse familierecht vloeit niet van rechtswege voort dat sprake is van de in het vonnis vastgelegde gezagsverhouding. Volgens de Nederlandse wet blijft na een ontbinding van het huwelijk het gezamenlijk gezag van rechtswege in stand. Omdat de minderjarige zijn gewone verblijf in Nederland had, had de Turkse rechter voorafgaand aan het nemen van de gezagsbeslissing aan de Nederlandse autoriteiten zijn voornemen om een gezagsmaatregel te nemen kenbaar moeten maken (artikel 4 Haags Kinderbeschermingsverdrag 1961) maar heeft dit nagelaten. De rechtbank is derhalve niet gehouden de gegeven maatregel te erkennen. Turkije heeft weliswaar op grond van artikel 15 Haags Kinderbeschermingsverdrag 1961 een voorbehoud gemaakt onder meer inhoudende, dat indien zij hebben te beslissen over de ontbinding van een huwelijk zij zich het recht voorbehouden beslissingen ten aanzien van de bescherming van een minderjarige te nemen, doch de overige lidstaten zijn niet gehouden dit voorbehoud te erkennen. De rechtbank acht het in het belang van de minderjarige dat de Nederlandse rechter als rechter van de gewone verblijfplaats voorziet in het gezag en dat naar Nederlands recht gebruikelijk, het gezamenlijk gezag in stand is gebleven. Met betrekking tot het verzoek van de vrouw het convenant te vernietigen ziet de rechtbank niet in welk rechtens te rechtvaardigen belang zij heeft bij een verklaring voor recht dat het convenant onder dwang tot stand is gekomen en daardoor nietig is, nu zij niet aangeeft welke nevenvoorzieningen uit het convenant vernietigd dienen te worden. De rechtbank wijst dit verzoek daarom af. Met betrekking tot het verzoek om alleen met het gezag te worden belast dan wel tot gezamenlijk gezag voor het geval de Turkse beslissing erkend zou worden, verzoekt de rechtbank de Raad voor de Kinderbescherming om de rechtbank te rapporteren te adviseren omtrent het gezag, de hoofdverblijfplaats en de omgangsmogelijkheden. Wat het alimentatieverzoek betreft oordeelt de rechtbank dat de Nederlandse rechter bevoegd is om van dit verzoek kennis te nemen op grond van de alimentatieverordening. Op grond van het Haags protocol is het Nederlandse recht van toepassing. De rechtbank houdt de behandeling aan om partijen in de gelegenheid te stellen stukken in het geding te brengen.

---

**Instantie:** Rechtbank Overijssel

**Datum uitspraak:** 29-08-2012

**ECLI:** ECLI:NL:RBALM:2012:1217

**Zaaknummer:** 127501/ FA RK 12-304

**Wetsartikelen:** 10:57 BW, 10:58 BW en 10:113 BW

## RECHTSPRAAK

### ***Bij gebreke van een overeengekomen of vastgestelde termijn geldt volgens het hof niet automatisch recht op een bijdrage gedurende de maximale termijn van twaalf jaar.***

Bij beschikking van 4 februari 2011 is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken en heeft de rechtbank de man veroordeeld om € 1.292 per vier weken aan de vrouw te voldoen voor haar levensonderhoud vanaf de datum van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking. De echtscheidingsbeschikking is op 11 februari 2011 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank de door de man aan de vrouw te betalen bijdrage bepaald op € 714 per maand voor de periode van 1 juli 2012 tot 1 april 2013 en vanaf 1 april 2013 op nihil met de bepaling dat de vrouw de te veel betaalde alimentatie van 1 juli 2012 tot 1 april 2013 niet terug hoeft te betalen en de te veel betaalde alimentatie na 1 april 2013 wel terug dient te betalen. Partijen zijn van deze beschikking in hoger beroep gekomen. De vraag is of er sprake is van een wijziging van omstandigheden. De ingangsdatum van de wijziging van 1 juli 2012 is in hoger beroep niet in geschil, evenmin de huwelijksgerelateerde behoefte. De vrouw voert in hoger beroep aan dat de rechtbank ten onrechte is uitgegaan van de fictie dat zij haar studie in maart 2013 zou hebben afgerond en dat zij onmiddellijk na het afronden van haar studie inkomsten uit arbeid zou kunnen verwerven. De vrouw verwacht in de zomer van 2014 haar studie te kunnen afronden. Zij stelt nog steeds behoefte te hebben aan een bijdrage van de man. Volgens de man had de vrouw haar studie veel eerder kunnen afronden en zou de vrouw al vanaf 1 juli 2012 in haar eigen levensonderhoud kunnen voorzien. Het hof stelt voorop dat in beginsel iedereen geacht wordt in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Bij gebreke van een overeengekomen of vastgestelde termijn geldt niet automatisch recht op een bijdrage gedurende de maximale termijn van twaalf jaar. De vrouw heeft in de rechtbankprocedure aangegeven dat zij eind maart 2013 zou afstuderen. Tot 1 maart 2013 liep zij stage. Tot eind maart 2013 kon dan ook niet verwacht worden dat zij in haar eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien. Vast is komen te staan dat de vrouw niet in 2013 is afgestudeerd. Het hof geeft aan begrip te hebben voor de studievertraging in verband met de echtscheiding doch dit dient naar het oordeel van het hof voor rekening en risico te komen van de vrouw. Het enkele feit dat de vrouw haar studie op 1 april 2013 nog niet had afgerond maakt niet dat van de vrouw niet kon worden

verwacht dat zij in haar eigen levensonderhoud kon voorzien. Voorts heeft de vrouw onvoldoende aannemelijk gemaakt dat zij als gevolg van medische dan wel psychische beperkingen niet in staat was om (volledig) in haar eigen levensonderhoud te voorzien. De vrouw had derhalve naar het oordeel van het hof vanaf 1 april 2013 in haar eigen levensonderhoud kunnen voorzien, en zulks kan ook van haar gevergd worden. Het hof passeert de stelling van de man dat rekening gehouden had kunnen worden met het vermogen van de vrouw, aangezien het vermogen niet liquide is, omdat het de overwaarde van de echtelijke woning betreft. Wat het beroep inzake de terugbetaling van de te veel betaalde alimentatie betreft overweegt het hof nog dat de vrouw geen belang bij deze grief heeft, aangezien zij geen enkele bijdrage van de man heeft ontvangen. Het hof bekrachtigt de beschikking waarvan beroep.

Kanttekening: de overweging van het hof dat bij gebreke van een overeengekomen of vastgestelde termijn van alimentatie niet de termijn van twaalf jaar zou gelden, is apert onjuist (zie artikel 1:157 lid 4 BW).

---

**Instantie:** Gerechtshof 's-Hertogenbosch

**Datum uitspraak:** 27-02-2014

**ECLI:** ECLI:NL:GHSHE:2014:542

**Zaaknummer:** HV 200.129.984\_01

**Wetsartikelen:** 1:157 lid 4 BW

## RECHTSPRAAK

### **A.L./Polen**

#### ***Bij verzoek vernietiging erkenning wegen belangen van het kind zwaarder.***

Klager heeft een kind erkend, maar nadat de relatie met de moeder verbroken is begint hij te twijfelen of hij de biologische vader is. Zowel klager als de moeder hadden rond de conceptietijd andere seksuele partners, waardoor klager zich ten tijde van de erkenning welbewust was van het risico dat een andere man de verwekker kon zijn. Inderdaad wijst een stiekem uitgevoerde DNA-test uit dat klager niet de biologische vader is van het kind. Op grond van de Poolse wetgeving mag klager niet meer verzoeken om vernietiging van de erkenning. In Straatsburg stelt klager dat het ontbreken van de mogelijkheid om vernietiging van de erkenning te verzoeken in strijd is met artikel 8 EVRM. Het EHRM oordeelt dat klagers streven naar vernietiging van de erkenning betrekking heeft op zijn privéleven. Daartegenover staat het maatschappelijk belang bij rechtszekerheid in familierechtelijke betrekkingen. De vraag is of er in dit geval een *fair balance* is gemaakt tussen dat laatste belang en klagers belang bij vernietiging van de erkenning. Het EHRM kent gewicht toe aan het feit dat klager het kind uit vrije wil erkende, terwijl klager zich er destijds ten volle van bewust had kunnen zijn dat wellicht een andere man de biologische vader was. Gedurende een jaar vanaf de geboorte heeft klager bovendien de gelegenheid gehad om een vernietigingsverzoek in te dienen. Toch heeft hij van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt. Op klagers verzoek diende het Openbaar Ministerie een vernietigingsverzoek in. De rechter liet zich overtuigen door de bijzondere curator, uit wiens advies bleek dat vernietiging van de erkenning traumatisch zou zijn voor het 12-jarige kind. Uit niets bleek dat de werkelijke biologische vader zou worden opgespoord. De huidige partner van de moeder heeft niets met het kind en zal hem niet adopteren als de vernietiging doorgaat. Het EHRM oordeelt dat de nationale rechters artikel 8 EVRM niet hebben geschonden door meer gewicht aan de belangen van het kind toe te kennen dan aan klagers belangen. Tot slot zal het kind bij het bereiken van meerderjarigheid het recht hebben om een verzoek om vernietiging van de erkenning in te dienen, als het dat wil.

**Instantie:** Europees Hof voor de Rechten van de Mens

**Datum uitspraak:** 18-02-2014

**Zaaknummer:** 28609/08